

MERT ile KAMİL

- sifre Dedektifleri -

Mustafa Orakçı

çizer:
İbrahim Çiftçi

BEN MERT, BİLDİĞİNİZ MERT

Merhaba, benim adım Mert. Mert de kimmiş diye sorduğunuzu duyar gibiyim. O zaman sizin bildiğiniz gibi söyleyeyim. Levent'in kardeşi Mert... Galiba sizde de öyle oldu. Adımı ilk söyleyince beni tanıyamadınız. Zaten kime söylesem beni tanımıyor ama ağabeyimi herkes biliyor.

- *Merhaba, ben Mert!*
- *Hangi Mert?*
- *Levent'in kardeşi Mert.*
- *Haaaa! Tamam, o zaman.*

Gerçeği söylemek gerekirse ben bu durumdan fena hâlde sıkıldım. Üstelik sıkıntı sadece bu kadar da değil. Ağabeyim beni Levent kitaplarının yazarı Mustafa Öğretmen'e nasıl

anlattıysa... Mustafa Öğretmen de nasıl yazdıysa artık... Adımı duyan, hemen lafı yapıyor:

“Mert, ne kadar da yaramazsın.”

“Mert hâlâ okumayı öğrenemedin mi?”

“Zavallı Levent, senden çok çekiyor!”

“Mertçığım, ağabeyin gibi sakın, akıllı ve uslu bir çocuk olsana...”

Bır bır bır, vır vır vır, yetti artık. Bir defa ben okumayı biliyorum. Sadece çok hızlı okuyamadığım zamanlar oluyor ve yazarken bazı sorunlar yaşıyorum. Ağabeyim Levent’in de hiç masum olmadığını, onun aslında gizli bir yaramaz olduğunu, yaramazlıklarını kimseciklerin görmediği bir zamanda yaptığını anlatmaya çalıştım ama kimseyi inandıramadım. Oysa ben dediğime inanmıştım.

Mustafa Öğretmen şimdiye kadar tam yüz tane Levent kitabı yazmış. Hepsinde de yanlış tanıtılıyorum bence. Bu yüzden buna bir çözüm bulmaya karar verdim. Kendi kitabımı yazacağım ve gerçekleri olduğu gibi anlatacağım! Böylece okuyup, yazabildiğimi bütün

dünyaya göstereceğim. Gerçek beni, yani gerçek Mert'i herkes tanısin istiyorum.

Bir hevesle masama oturdum, büyük zorluklarla yazmaya başladım. Uzun uğraşlar sonucunda bu satırları yazmayı başardım. Yazdım, yazdım ama birkaç sayfa sonra kararımı değiştirdim.

Benim yazmam için sanırım insanlık henüz hazır değil. Yazarken harcadığım kâğıtlar çok fazla. Ülkemizin ve hatta dünyanın kâğıt stoklarını bitirmemek için başka bir yol bulmam gerekiyor. Yazma konusunda birinden yardım almam şart. Heey, hayır, hayır okuma yazma bilmiyorum sanmayın yine. Sadece yazdıklarım çok kitap gibi olmuyor. Destek alsam fena mı olur?

Tabii ki hemen her zaman çok sevdiğim, yanından ayrılmadığım Kâmil Ağabeyime koştum. Bu kitap işini birlikte halledebilirdik. Kâmil Ağabeyime fikrimden söz ettim. Meğer Kâmil Ağabeyimin de aklında bir kitap yazma düşüncesi varmış.

“Kâmil Ustadan Enteresan Lezzetler”

Ortada bir sorun vardı: Kâmil Ağabeyim yemek kitabı çıkarmayı hayal ediyormuş. Onun böyle bir planı varmış. Ama ben yemeği sadece tabakta seviyorum, kitapta değil. Böyle olunca Kâmil Ağabey beni anlatan bir kitap yazmaya yanaşmadı. Onun bana yazma konusunda yardım edemeyeceğini anlayınca ben de başka bir kişiden, Mustafa Öğretmenden, yardım istemeye karar verdim. Yani beni dünyaya yanlış mı yanlış anlatan o kişiden... O ki böyle bir hata yaptı kendi düzeltsin öyle değil mi?

Hemen evine koştum. Zaten bizim arka sokağımızda oturuyor. Ben şimdiye kadar onun oturduğu sokağı kullanmamaya özen gösterdim. Sokaktan geçerken beni yolda görür ve ona yine malzeme veririm diye adımımı bile atmadım. Ama şimdi mecburum. Ne demiş atalarımız. Denize düşen yılana sarılır...

Mustafa Öğretmen, beni kapıda karşıladı. Ona hızlıca kafamdaki kitap projesinden söz ettim. Bana yardımcı olmasını istedim.

- Sevgili Mert, bir şeyler yazmaya karar vermiş olman çok güzel. Elbette yazdıklarını kitaba dönüştürme konusunda sana yardım etmek isterim. Ancak sence de kitabını yazdıracak biri bulmadan önce atladığın daha önemli bir mesele yok mu?

- Ne gibi öğretmenim?

